

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/184/2023
Identifikačné číslo spisu:	3119209313
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3119209313.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská republika v zastúpení Okresnou prokuratúrou Trenčín, Trenčín, Bernolákova 2, proti žalovanému V. M., narodenému XX. F. XXXX, C., E. XXX/X, zastúpenému Mgr. Michaelou Uj Hahnovou, advokátkou, Trenčín, Vlárská 458, o zaplatenie 184.204,90 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 28C/57/2019, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 06. septembra 2023 sp. zn. 5Co/50/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 16. februára 2023, č. k. 28C/57/2019-162, žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Na odvolanie žalobkyne a žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 06. septembra 2023, č. k. 5Co/50/2023-202, odvolanie žalobkyne odmietol (výrok I.), rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II zmenil tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (výrok III.).

2.1. Vychádzajúc z ustanovení § § 121 ods. 1 až 5, § 362 ods. 1 až 4, § 386 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“), dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie oneskorene, odvolací súd jej odvolanie odmietol. Z obsahu spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobkyni riadne doručený elektronicky 20. marca 2023, čo má odvolací súd za preukázané z elektronickej doručenky, ktorá má charakter verejnej listiny. Nasledujúcim

dňom začala žalobkyni plynúť zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom posledný deň lehoty pripadol na 04. apríla 2023. Žalobkyňa podala odvolanie elektronicky 05. apríla 2023, až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania.

2.2. K odvolaniu žalovaného vo výroku o trovách konania po aplikácii ustanovení § 255 ods. 1, § 261 CSP konštatoval, že použitie ustanovenia § 261 CSP prvoinštančným súdom nebolo správne, preto odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Odvolací súd zohľadnil, že povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania by nebola uložená prokurátorovi ako zástupcovi štátu, ale Slovenskej republike ako strane konania. Samotná okolnosť obligatórneho zákonného zastúpenia štátu ako strany konania príslušnou prokuratúrou nemôže byť dôvodom nepriznania nároku na náhradu trov konania strane, ktorá mala plný úspech vo veci.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhla odložiť právoplatnosť výrokov II. a III. uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania, a to až do právoplatného skončenia dovolacieho konania z dôvodu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu. Zmenou výroku o trovách konania hrozí žalobkyni priama a bezprostredná ujma na majetku, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v tom, že prvoinštančný súd vyčíslil trovy konania, ktoré má žalobkyňa uhradiť žalovanému na 9.563,92 eura.

3.1. V dovolaní dovolateľka uviedla priebeh konania na nižších súdoch. Žalobkyňa sa nestotožnila s dôvodmi odmietnutia jej odvolania, názor odvolacieho súdu považuje za nesprávny, rozporný so zákonom, zakladajúci vadu napadnutého uznesenia, ktorej následkom je odňatie práva žalobkyne konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Žalobkyňa prezentovala, že rozsudok súdu prvej inštancie jej bol doručený až 21. marca 2023 (ak vôbec právne účinne a v súlade s CSP), a teda odvolanie žalobkyne bolo podané 05. apríla 2023 v zákonom stanovenej lehote, t.j. včas. Zdôraznila, že rozsudok súdu prvej inštancie bol 20. marca 2023 o 15.40 hod., po pracovnej dobe doručený Krajskej prokuratúre Trenčín, ktorá nasledujúci deň 21. marca 2023 o 7.32 hod. postúpila doručený rozsudok Okresnej prokuratúre Trenčín oprávnenej vo veci konať. Podľa dovolateľky, ak písomnosť prevzal niekto iný ako osoba oprávnená podľa zákona na prevzatie písomnosti určenej do vlastných rúk, písomnosť nie je možné považovať za doručenie a takéto doručenie inej osobe, nemôže mať účinky riadneho a účinného doručenia písomnosti. Súd prvej inštancie doručoval rozsudok do elektronickej schránky Krajskej prokuratúry Trenčín, avšak v postavení žalobkyne vystupovala Slovenská republika, ktorú zastupuje Okresná prokuratúra Trenčín ako jediný a výlučný žalobca v danej veci. S poukazom na ustanovenia § 38 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, § 22 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 2 ods. 3, § 11 ods. 1 písm. a) a g), § 12 ods. 2 a 6, § 29 ods. 1 a 2, § 32 ods. 1 a § 32 ods. 5 písm. a) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon e-Governmente) (ďalej len „zákon o e-Governmente“) je zrejmé, že za žalobkyňu konajúca okresná prokuratúra ako taká nemá právnu subjektivitu, a teda ani procesnú subjektivitu. Vo veci nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia štátu podľa § 456 druhá veta Občianskeho zákonníka v spojení s § 93 ods. 1 písm. a) CSP Okresná prokuratúra Trenčín ponímala osobitnú procesnú subjektivitu (zákonného) zástupcu, pričom konala a koná za štát, t.j. Slovenskú republiku. Samotný status žalobkyne ako zákonného zástupcu s poukazom na právne závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 320/2020 zo 14. decembra 2021 (ďalej aj „nález sp. zn. III. ÚS 320/2020“) má zásadný vplyv na následok, že pri doručovaní písomností do vlastných rúk nemožno tieto Slovenskej republike, zastúpenej Okresnou prokuratúrou Trenčín, doručovať do elektronickej schránky podľa zákona o e-Governmente, keďže Okresná prokuratúra Trenčín ako osobitný zákonný (procesný) zástupca Slovenskej republiky nemá zriadenú schránku na doručovanie elektronických písomností. Súd prvej inštancie rozsudok doručoval v rozpore s § 105 ods. 1 CSP, keďže správne a súladne so zákonom mal označený rozsudok doručovať podľa § 105 ods. 3 CSP, t. j. prostredníctvom doručujúceho orgánu, keďže išlo o písomnosť určenú do vlastných rúk. Pokiaľ odvolací súd odmietol ako oneskorene podané odvolanie žalobkyne, vychádzajúc formalisticky z elektronickej doručky, s ktorou je spojená domnienka doručenia rozsudku žalobkyni 20. marca 2023,

táto nikdy nenastala resp. je vyvrátená, odvolací súd sa dopustil nesprávneho procesného postupu.

3.2. Vo vzťahu k výrokom II. a III. napadnutého uznesenia o trovách konania, dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP je daný tým, že odvolací súd výrok o trovách prekvapivo zmenil, bez toho, aby žalobkyňu oboznámil s odlišným právnym posúdením veci ako realizoval v odvolaní napadnutom rozsudku súd prvej inštancie, nariadil pojednávanie a žalobkyni umožnil zaujať stanovisko k oznámenej zmene právneho posúdenia nároku žalovaného na trovy konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné. Poukázal na Používateľskú príručku elektronických služieb - Elektronické služby Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky str. 40, kde je uvedené, že na príslušnú okresnú prokuratúru sa doručuje prostredníctvom krajskej prokuratúry, pod ktorú územnú pôsobnosť spadá.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

10. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany

sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Najvyšší súd už v judikátoch R 23/1994 a R 4/2003 (ďalej v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/41/2000, 2Cdo/119/2004, 3Cdo/108/2004, 3Cdo/231/2008, 4Cdo/20/2001, 5Cdo/434/2012, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/142/2013, 3Cdo/98/2015) vydaných do 30. júna 2016 považoval za prípad odňatia možnosti konať pred súdom postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané. Aj v zmysle súčasnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (2Cdo/195/2018, 3Cdo/34/2017, 5Cdo/65/2018, 7Cdo/101/2018, 8Cdo/7/2018) dochádza k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP postupom súdu, ktorý sa bez splnenia procesných predpokladov odmietne zaoberať meritom veci (napríklad konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie).

12. Vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd v danom prípade skúmal, či odmietnutie odvolania žalobkyne odvolacím súdom (výrok I.), vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle CSP.

13. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka dôvodila porušením jej procesných práv nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu pri odmietnutí odvolania z dôvodu jeho oneskoreného podania. Konkrétne vytykala odvolaciemu súdu, že nezohľadnil absentujúce právne účinné doručenie rozsudku žalobkyňi súdom prvej inštancie, ktorý rozsudok doručil do elektronickej schránky Krajskej prokuratúry Trenčín, subjektu odlišného od žalobkyne. Zároveň argumentovala špecifickosťou zákonného zastúpenia Slovenskej republiky Okresnou prokuratúrou Trenčín, ktorá nemá zriadenú elektronicкую schránku. Podľa dovolateľky správne a zákonne mal prvoinštančný súd doručiť rozsudok podľa § 105 ods. 3 CSP t. j. prostredníctvom doručujúceho orgánu, keďže išlo o písomnosť určenú do vlastných rúk.

14. Podľa § 223 ods. 1 CSP rozsudok súd doručuje stranám do vlastných rúk.

15. Doručovanie súdnych písomností je dôležitým procesným úkonom súdu, ktorý umožňuje subjektom konania oboznámiť sa so stavom a priebehom konania, ako aj s procesnými právami, ktoré im zákon priznáva, a procesnými povinnosťami, ktoré im ukladá zákon alebo súd. Keďže meritórne rozhodnutie je výsledok, ku ktorému celé konanie smeruje, doručeniu rozsudku zo strany súdu je potrebné venovať náležitú pozornosť. Stranám sporu súd doručuje rozsudok do vlastných rúk (Šťevček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 822 s.).

15.1. Doručenie má zásadný význam pre plynutie lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu, prípadne na splnenie uloženej povinnosti. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že iba riadne doručenie rozsudku vyvolá príslušné právne následky.

16. Podľa § 105 ods. 1, 2 a 3 CSP súd doručuje písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu; tým nie je dotknutá povinnosť súdu doručovať písomnosť do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu. Ak nemožno doručiť písomnosť podľa odseku 1 a ak nejde o doručenie písomnosti do vlastných rúk, súd na žiadosť strany doručí písomnosť na elektronicкую adresu. Písomnosť súdu sa považuje za doručeníu po troch dňoch od jej odoslania, aj keď ju adresát neprečítal. Ak nemožno doručiť písomnosť podľa odsekov 1 a 2, súd doručuje prostredníctvom doručujúceho orgánu.

17. Zo systematického výkladu relevantných ustanovení je zrejmá postupnosť pri doručovaní písomností, a to nasledovne:

1. súdom na pojednávaní alebo pri inom úkone;

2. do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu (zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon e-Governmente);

3. doručenie na elektronicкую adresu na žiadosť strany, ak nejde o písomnosti, ktoré sa doručujú do vlastných rúk;

4. doručovanie prostredníctvom doručovacieho orgánu na adresu podľa § 106 alebo doručovanie osobitným doručovacím orgánom za kumulatívneho splnenia zákonných podmienok podľa § 107 ods. 2 CSP (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 382 s.).

18. V posudzovanej veci rozsudok súdu prvej inštancie nebolo možné doručiť súdom na pojednávaní alebo pri inom jeho úkone, súd doručuje do elektronickej schránky.

19. „V prípade, ak má strana aktivovanú elektronicкую schránku, súd musí prioritne doručovať do tejto elektronickej schránky, pričom doručovanie sa spravuje v takom prípade ustanoveniami zákona o e-Governmente, konkrétne § 29 až § 34 tohto zákona, ktorý v časti o elektroniccom doručovaní má charakter špeciality k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o doručovaní. Nie je na vôli strany sporu alebo iného zúčastneného subjektu, akou formou jej/mu súd bude doručovať písomnosti. Povinnosť doručovať písomnosti do elektronickej schránky je kogentne upravená a nezávisí od vôle strany či iného subjektu" (Horváth, E., Andrášiová, A., Henčeková, S. Civilný sporový poriadok Komentár, 2. doplnené a prepracované vydanie. Wolters Kluwer SR s. r. o., 2018, s. 380).

20. Podľa § 821 ods. 3 vety pred bodkočiarkou zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri komunikácii so súdom elektronicкую schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom.

21. Podľa § 2 ods. 3 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) ak ide o postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a ak ide o náležitosti návrhu na začatie konania, žaloby, žiadosti, sťažnosti, vyjadrenia, stanoviska, ohlásenia alebo iného obdobného dokumentu, ktoré sa v konaní predkladajú orgánu verejnej moci, a o náležitosti rozhodnutia, žiadosti, vyjadrenia, stanoviska alebo iného dokumentu, ktoré v konaní vydáva orgán verejnej moci, použijú sa ustanovenia osobitných predpisov, ak tento zákon v ustanoveniach § 4 až 6, § 10, § 17 a 18 a v ustanoveniach o identifikácii (§ 19 a 20), autentifikácii (§ 19, 21 a 22), autorizácii (§ 23), elektroniccom podaní (§ 24, 25 a 28), elektroniccom úradnom dokumente (§ 26, 27 a 28), elektroniccom doručovaní (§ 11 až 16 a § 29 až 34), zaručenej konverzii (§ 35 až 39) a referenčných registroch a referenčných údajoch (§ 49 až 55) neustanovuje inak.

22. Podľa § 3 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) na účely tohto zákona sa rozumie

- a) výkonom verejnej moci konanie orgánu verejnej moci v rozsahu podľa osobitných predpisov, vo veciach práv, právom chránených záujmov a povinností fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) výkonom verejnej moci elektronickey výkon verejnej moci prostredníctvom elektronickej úradnej komunikácie,
- d) elektronickou úradnou komunikáciou elektronická komunikácia, pri ktorej je prenášaná elektronická úradná správa.

23. Podľa § 11 písm. a) zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) elektronická schránka sa zriaďuje tomu, kto je v právnom postavení orgánu verejnej moci.

24. Podľa § 17 ods. 1 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) orgán verejnej moci je povinný uplatňovať výkon verejnej moci elektronickey podľa tohto zákona, pričom túto povinnosť nemá, ak ide o úkony v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach osôb,

- a) o ktorých osobitný predpis výslovne ustanovuje, že ich orgán verejnej moci vykonáva výlučne v listinnej podobe,
- b) ktoré osobitný predpis ukladá alebo umožňuje vykonať ústne, konkludentným prejavom vôle alebo predložením veci, ktorá nemá listinnú podobu alebo elektronickú podobu, alebo
- c) ktoré spočívajú vo výkone činnosti, akou je ústne pojednávanie, miestne zisťovanie, výkon kontroly alebo dohľadu priamo u kontrolovaného subjektu alebo dohliadaného subjektu, obhliadka, nazeranie do spisov, predvedenie a iné obdobné úkony, ktoré sa vykonávajú mimo úradnej budovy, v ktorej sídli orgán verejnej moci.

25. Podľa § 29 ods. 1 až 3 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) elektronické podanie a elektronický úradný dokument sa doručuje elektronicky, pričom miestom na elektronické doručovanie je elektronická schránka, ktorá je aktivovaná. Elektronické doručovanie elektronického podania a elektronického úradného dokumentu sa vykoná spôsobom podľa tohto zákona, ak osobitné predpisy pri spôsobe doručovania elektronickými prostriedkami neustanovujú inak; ustanovenie prvej vety tým nie je dotknuté. Do vlastných rúk sa elektronicky doručujú elektronické dokumenty, ktoré sú podľa tohto zákona z hľadiska právnych účinkov totožné s dokumentom v listinnej podobe, o ktorom osobitné predpisy ustanovujú, že sa doručujú do vlastných rúk. Doručením do vlastných rúk sa na účely elektronického doručovania rozumie doručenie, pri ktorom sa vyžaduje potvrdenie doručenia zo strany adresáta alebo osoby, ktorej je podľa osobitných predpisov možné doručovať namiesto adresáta (ďalej len „prijímateľ“), formou elektronickej doručenky odoslanej odosielateľovi.

26. Podľa § 30 ods. 1, 2 vety prvej a ods. 3 až 5 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) elektronickou doručenkou sa rozumie elektronický dokument jednoznačne identifikujúci moment elektronického doručenia, odosielateľa, prijímateľa, elektronickú úradnú správu a jej obsah; identifikácia elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov musí zabezpečiť vytvorenie logickej väzby na túto správu a dokumenty, ktoré obsahuje. Ak je adresátom orgán verejnej moci, elektronickú doručenku vytvára a potvrdzuje tento orgán prostredníctvom funkcie elektronickej podateľne. Prijímateľ potvrdzuje elektronickú doručenku prostredníctvom funkcie určenej na tento účel. Údaje uvedené v elektronickej doručenke, ktorá bola potvrdená podľa odseku 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak.

27. Podľa § 31a ods. 1 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) orgán verejnej moci za podmienok podľa odsekov 11 a 12 odošle elektronický úradný dokument prostredníctvom modulu elektronického doručovania správcovi modulu elektronického doručovania, ktorý prostredníctvom modulu elektronického doručovania bezodkladne zabezpečí jeho doručenie do elektronickej schránky adresáta, a ak elektronická schránka adresáta nie je aktivovaná, zabezpečí jeho doručenie adresátovi v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku, spôsobom podľa osobitného predpisu upravujúceho konanie v danej veci. Vyhodenie listinnej podoby elektronického úradného dokumentu zabezpečí správca modulu elektronického doručovania vo forme listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu podľa odseku 2.

28. Podľa § 32 ods. 4 zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) ak sa elektronicky doručuje do vlastných rúk, prijímateľ je povinný potvrdiť doručenie elektronickej úradnej správy formou elektronickej doručenky; potvrdenie doručenia je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke. Elektronická úradná správa sa sprístupní v momente potvrdenia doručenia.

29. Podľa § 32 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente (v znení účinnom v čase doručovania rozsudku t.j. do 31. júla 2023) elektronická úradná správa vrátane všetkých elektronických dokumentov sa považuje za doručenú, ak je adresátom orgán verejnej moci, uložením elektronickej úradnej správy.

30. Podľa § 3 vyhlášky č. 438/2019 Z. z. Úradu podpredsedu vlády Slovenskej republiky pre investície a informatizáciu, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o e-Governmente funkcionalitami

ústredného portálu a spoločných modulov nad rámec funkcionalít ustanovených v zákone sú:

a) služba elektronickej podateľne pre orgán verejnej moci, ktorou je prevádzka elektronickej podateľne na

1. prijímanie podaní orgánu verejnej moci podľa § 30 ods. 2 zákona,

2. zasielanie elektronických úradných dokumentov orgánu verejnej moci a autorizáciu prostredníctvom kvalifikovanej elektronickej pečate.

31. Dovolací súd akcentuje, že zákon o e-Governmente kodifikoval elektronickú komunikáciu ako nosnú formu komunikácie s verejnou mocou i komunikáciu v rámci samotnej verejnej moci tak, aby sa komunikačné procesy zjednodušili, zrýchlili, sprehľadnili, zjednotili a aby sa zvýšila bezpečnosť tejto komunikácie. Prijatie zákona o e-Governmente bolo nepochybne významným legislatívnym krokom smerujúcim k modernizácii a zefektívneniu procesov štátnej a verejnej správy. Prvým pilierom, na ktorom je postavený elektronický výkon verejnej moci, je povinnosť všetkých orgánov verejnej moci vykonávať verejnú moc elektronicke. (GREGUŠOVÁ, D., HALÁSOVÁ, Z. Zákon o e-Governmente. Komentár. Bratislava: Eurokódex, 2018, 38 s., 107 s.).

32. Pri orgánoch verejnej moci platí pravidlo, že tieto subjekty musia prijímať elektronické podania každý deň, a teda aj potvrdzovať elektronické doručky, k čomu dochádza automaticky. V prípade orgánov verejnej moci sa nerozlišuje medzi dorúčením do vlastných rúk a bežným dorúčením. Je tiež v súlade s praxou všeobecných súdov, že pri doručovaní písomností orgánom verejnej moci neberú do úvahy povahu súdenej veci v tom zmysle, či orgán verejnej moci uplatňoval v posudzovanom právnom vzťahu svoje vrchnostenské oprávnenie. Podstatné je, že ide (čo i len teoreticky) o orgán verejnej moci (m. m. IV. ÚS 589/2020).

33. Pri posudzovaní splnenia formálnych podmienok a náležitostí konania sa treba vyhnúť prehnanému formalizmu, ktorý by zasahoval do zásad spravodlivého procesu, ale aj prehnanej pružnosti, ktorá by viedla k spochybneniu procesných podmienok stanovených zákonom (Ústavný súd Českej republiky sp. zn. III. ÚS 2373/21, Európsky súd pre ľudské práva Walchli proti Francúzsku, č. 35787/03, § 29, z 26. júla 2007).

34. Od 01. novembra 2018 majú súdy povinnosť stranám sporu doručovať zásielky elektronicke (§ 60f ods. 4 zákona o e-Governmente), a to tak, že najprv skúmajú, či má strana vytvorenú a aktivovanú elektronickú schránku. V prípade pozitívneho zistenia, súd doručuje písomnosť v elektronickej forme strane do aktivovanej elektronickej schránky. Ak elektronická schránka strany nie je aktivovaná, zabezpečuje súd doručenie dokumentu - rozhodnutia súdu prostredníctvom poštovného podniku. Pričom elektronický dokument sa vyhotoví v listinnej forme a poštový podnik ho doručuje strane sporu na adresu, ktorú uviedol súd (§ 31a ods. 1 zákona o e-Governmente) [pozri uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2024, sp. zn. 6CdoGp/1/2022].

35. Z uvedeného vyplýva, že prvoinštančný súd si plnil pri komunikácii so žalobkyňou svoju zákonnú povinnosť. Súd použil ustanovenia zákona o e-Governmente. V danej veci potom nešlo ani o žiadnu z výnimiek generálnej povinnosti upravených v § 17 ods. 1, keď je možné použiť listinnú formu komunikácie. Zároveň je v ustanovení § 32 ods. 5 písm. a) upravené pravidlo týkajúce sa účinku doručenia písomností orgánom verejnej moci.

35.1. Z obsahu spisu, elektronickej doručky (pripojenej k č. l. 167) vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie bol adresátovi: Okresná prokuratúra Trenčín doručený dňa 20. 03. 2023. Rozsudok obsahoval správne poučenie o lehote na podanie odvolania.

35.2. Elektronická doručka je pri elektrickom doručovaní do vlastných rúk potvrdením, že k doručeniu došlo. Elektronická doručka je elektronický dokument, ktorý sa vytvára automatizovaným spôsobom a prijímateľ nemá dosah na ovplyvnenie jej obsahu.

36. Žalobkyňa argumentuje, že prvoinštančný rozsudok bol doručený do elektronickej schránky na adresu ico://sk/XXXXXXXXX, ktorá je zriadená Krajskej prokuratúre Trenčín. Na podrobných informáciách uvedených na predmetnej elektronickej doručke je uvedené ako prijímateľ:

ico://sk/XXXXXXXXX, ktoré je pridelené Krajskej prokuratúre Trenčín. Okresná prokuratúra Trenčín nemá pridelené ico, teda nemá zriadenú osobitnú elektronickú schránku. Príslušná elektronická schránka je zriadená Krajskej prokuratúre Trenčín do územnej pôsobnosti ktorej spadá Okresná prokuratúra Trenčín. Ak sú elektronické služby prokuratúry pri doručovaní zriadené takým spôsobom, že pre adresáta písomnosti Okresná prokuratúra Trenčín systém vygeneruje a priradí uvedeného adresáta k zriadenej elektronickej schránke Krajskej prokuratúry Trenčín, vychádzajúc z účelu zákona (bod 32.), nemôže to viesť k záveru o pochybení súdu pri realizácii zákonných povinností podľa zákona o e-Governmente. V prípade, že žalobkyňa spochybňuje správnosť údajov na elektronickej doručke, konkrétne adresáta prijatia, nedošlo v tomto smere k relevantnému spochybneniu. Pozornosť odvolacieho súdu neuniklo, že žalobkyni bolo v priebehu konania opakovane doručované do uvedenej elektronickej schránky prijímateľ: ico://sk/XXXXXXXXX (napr. predvolania na pojednávania na č.l. 83, rozsudok súdu prvej inštancie v danej veci zo 07. septembra 2021, uznesenie odvolacieho súdu o zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie z 21. júna 2022), pričom z elektronických doručení vyplýva adresát: Okresná prokuratúra Trenčín a dovolateľka nesprávnosť postupu pri doručovaní nenamietala. Zároveň žalobkyňa elektronické podania zasielala z elektronickej schránky podávajúceho: ico://sk/XXXXXXXXX, zriadenú pre Krajskú prokuratúru Trenčín. Aj z uvedeného vyplýva, že v argumentácii dovolateľky absentuje konzistentnosť. Za uvedeného stavu potom nebol dôvod, aby prvoinštančný súd doručoval rozsudok v zmysle § 105 ods. 3 CSP prostredníctvom doručovacieho orgánu ako uvádza dovolateľka, keďže bol riadne a účinne doručený podľa zákona o e-Governmente. V postupe odvolacieho súdu o začiatku plynutia lehoty na podanie odvolania žalobkyne na základe údajov uvedených v elektronickej doručke (pripojenej k č.l. 167) resp. k nastúpeniu účinkov doručenia rozsudku prvoinštančným súdom, vychádzajúc z právnej úpravy regulujúcej túto problematiku, nešlo o formalistický prístup ako tvrdí dovolateľka. Na plynutie odvolacej lehoty nemalo vplyv tvrdenie dovolateľky, že rozsudok súdu prvej inštancie bol predložený Okresnej prokuratúre Trenčín až 21. marca 2023, nasledujúci deň po riadnom doručení rozsudku zákonným postupom. Nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne, že rozsudok prevzal niekto iný resp. bol doručený do elektronickej schránky iného subjektu ako strany sporu.

37. Dovolaťka poukazovala primerane na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/105/2019 z 10. októbra 2019, ktoré sa však na danú vec nevzťahuje. V označenej veci odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu ako oneskorené podané, pričom došlo k nesprávnemu procesnému postupu a naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že žalobca podal odvolanie elektronickými prostriedkami prostredníctvom portálu e-žaloby posledný deň 15-dňovej lehoty na podanie odvolania.

38. V procesnej situácii žalobkyne a k akceptácii ňou žiadaného výkladu by podľa názoru dovolacieho súdu došlo k zvýhodneniu žalobkyne a k popretiu účelu zákona. Na takýto postup dovolací súd nevidel v okolnostiach veci žiaden opodstatnený dôvod. Zároveň podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo ani k znevýhodneniu žalobkyne. Vo vzťahu k žalobkyni prvoinštančný súd plnil svoje zákonné povinnosti vyplývajúce pri doručovaní písomností podľa zákona o e-Governmente.

39. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie doručoval rozsudok žalobkyni elektronicky do príslušnej zriadenej elektronickej schránky. V spise sa nachádza doručka (pripojená k č. l. 167 spisu), preukazujúca doručenie rozsudku súdu prvej inštancie žalobkyni 20. marca 2023, ktorej údaje sa považujú za pravdivé, pokiaľ nie je preukázaný opak. Z uvedenej doručky je tak zrejmé, že žalobkyňa prevzala rozsudok súdu prvej inštancie 20. marca 2023. Lehota na podanie odvolania začala plynúť 21. marca 2023, koniec lehoty pripadol na utorok 04. apríla 2023. Odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo prijaté súdom prvej inštancie 05. apríla 2023, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na jeho podanie.

40. Keďže žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, dovolací súd dospel k záveru, že postupom, ktorým odvolací súd výrokom I. odmietol odvolanie žalobkyne ako oneskorene podané, nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

41. Dovolanie žalobkyne smeruje aj proti výroku napadnutého uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania (bod 3.2.).

42. Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej.

43. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvoinštančné uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí; spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

44. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej ním riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (I. ÚS 275/2018, in č. 74/2018 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky).

45. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania v časti uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania podľa § 420 písm. f) CSP tým, že odvolací súd výrok o trovách konania prekvapivo zmenil.

46. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné (viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018, sp. zn. 7Cdo/1/2018).

47. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu v časti trov konania vyplýva úvaha na základe ktorej dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol správne podľa § 255 ods. 1 CSP, avšak nesprávne v spojení s § 261 CSP konštatoval, že v prejednávanej veci nemožno prokurátorovi uložiť povinnosť nahradiť trovy konania a na základe uvedenej skutočnosti rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne na podanie žaloby, pričom správne podľa odvolacieho súdu dospel k záveru, že podľa § 93 ods. 1 písm. a) CSP je splnená aktívna legitímácia štátu v zastúpení príslušnou okresnou prokuratúrou na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia a na podanie žaloby. Bezodôvodné obohatenie sa v takomto prípade vydáva Slovenskej republike v zastúpení obvodným úradom v sídle kraja ako dočasnému správcovi majetku štátu podľa § 5 ods. 1 zákona o správe majetku štátu. Žalobu v mene Slovenskej republiky podáva Okresná prokuratúra Trenčín s poukazom na ustanovenie § 93 ods. 1 písm. a) CSP, pričom v tomto prípade prokurátor vystupuje ako zákonom určený zástupca štátu. Vzhľadom na nález sp. zn. III. ÚS 320/2020 odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že právny názor, podľa ktorého § 261 CSP nedovoľuje uložiť prokurátorovi konajúcemu ako zástupca štátu povinnosť nahradiť trovy konania, nie je

správny. Povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania totiž by nebola uložená prokurátorovi ako zástupcovi štátu, ale Slovenskej republike ako strane konania. Samotná okolnosť obligatórneho zákonného zastúpenia štátu ako strany konania príslušnou prokuratúrou nemôže byť dôvodom nepriznania nároku na náhradu trov konania strane, ktorá mala plný úspech vo veci. Takýto prístup by bol v rozpore s vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu, keďže by popieral zásadu spravodlivej náhrady trov konania a súčasne by porušoval princíp rovnosti sporových strán (čl. 6 CSP). V tejto súvislosti nemožno argumentovať ani verejným charakterom žaloby prokurátora a jeho úlohou chrániť verejný záujem a zákonnosť, pretože by sa tak dialo za súčasného porušovania subjektívnych práv dotknutej strany. Odvolací súd konštatoval, že aplikácia ustanovenia § 261 CSP prvoinštančným súdom nebola správna, preto odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. Dovolací súd uvádza, že žalovaný vo svojom odvolaní proti výroku o trovách konania sa argumentačne opiera o uvedený nález sp. zn. III. ÚS 320/2020 na základe ktorého odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie (bod 48.). Žalobkyni bolo odvolanie žalovaného doručené, oboznámila sa s jeho obsahom a vyjadrila sa k nemu. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľka pred oboma nižšími súdmi mala dostatočný priestor na to, aby identifikovala a reagovala na rozhodujúce okolnosti majúce vplyv na rozhodovanie o trovách konania. Zároveň odvolací súd neuviedol iné ustanovenia procesného predpisu ako prvoinštančný súd. I keď sa odvolací súd priklonil v tomto smere práve k názoru žalovaného, v danom prípade nepoužil žiadne „nové“ ustanovenie právneho predpisu, ku ktorému by strany nemali možnosť v doterajšom priebehu konania zaujať svoje stanovisko.

49. Dovolací súd v súvislosti s námietkou rozhodnutia odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania uvádza, že realizácia procesného oprávnenia strany sporu byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania, ako bolo v danom prípade.

49.1. Podľa čl. 12 CSP na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

49.2. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

49.3. Odvolací súd konal a rozhodoval o odvolaní žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie vo veci po uplynutí odvolacej lehoty a o odvolaní žalovaného podanom výlučne v časti trov konania, ktorému rozhodovaniu formou uznesenia v zásade nepredchádza ústne pojednávanie. O odmietnutí odvolania rozhoduje odvolací súd formou uznesenia bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V tomto prípade uvedená procesná povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP odvolaciemu súdu nevznikla, pretože neexistovali dôvody uvedené v dispozícii citovaného ustanovenia, teda nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, v sporovom konaní sa plne aplikuje zásada koncentrácie konania, na základe ktorej stranám sporu vznikla procesná povinnosť koncentrovať dôkazy v zásade v rámci prvoinštančného konania. Na nariadenie pojednávania na odvolacom súde neexistoval ani žiadny konkrétny dôležitý verejný záujem. Odvolací súd pri posudzovaní podmienok prípustnosti odvolania žalobkyne a dôvodnosti odvolania žalovaného v časti trov konania, mal splnené podmienky na rozhodnutie bez pojednávania, svojím postupom neporušil princípy ústnosti a priamosti konania.

50. Dovolací súd má preto za to, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

51. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

52. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

53. Najvyšší soud nezistil splnění podmínek pro odklad právníplatnosti uznesení odvolacího soudu v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

54. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.